

VIII. kötet.

Budapest, 1893. július 9-én.

28. szám.

Új ismerkedési mód.

— Nincs nálad véletlenül egy női zsebkendő?
— Minek az?
— Hát hogy megkérdezhessem az előttünk haladó hölgytől, hogy nem ő vesztette el?

A dalárdisták.

— Humoros rajz. —

Az embernek néha turistázó hajlamai vannak. Ismertem embert, a ki az alpesi turisták utirajzait olvasta, és olyan hő vágy ébredt benne a hegymászás iránt, hogy egymásután ötször mászott fel a Gellérthegyre olyaténképen, hogy felment az egyik oldalon, lejött a másikon s ezt a műveletet még négyszer ismételte.

En csak sima földön szeretek turistázni, a hegymászás nem kenyerem.

E tárgyhoz nem tartozó bevezetést csak azért bocsátottam előre, hogy indokoljam, miképen jutottam én késő este a várostól jó távol eső mezőre.

Kellemes nyári éj volt, nem hiányzott a virágillat, a tücsökszó, a holdvilág s más eféle tulajdonsága a nyári éjjelnek, melyeket sorba élveztem s lassan haladtam a városka felé, hol, mint vendég, néhány napot töltöttem.

A mint a legnagyobb lelkinyugalommal ballagok a mezőn keresztül, messziről tűzvilágot látok.

A mint közelebb megyek, látom, hogy a hatalmas tűz mellett tizenkét ember van, meg egy hordó. Kíváncsi voltam megtudni e rejtelmes halandók kilétét, oda mentem a tűzhöz s illendően jó estét kívánva, engedelmet

kértem, hogy leülhessek kissé, mert igen elfáradtam. Egyszer mind az udvariasság szabályát mellőzve én kérdeztem meg először, hogy kikhez legyen szerencsém?

— Mi az «Érczhang mértékletességi dalegyesület» vagyunk, — mondta egy alacsony, köpczös ember önértzetesen.

— Annak igen örülök, hogy ilyen érdemes egyesület tagjaival megismerkedhetem. Én Ollósy Alfonz, fővárosi hírlapíró vagyok s majd lesz rá gondom, hogy ujságunkban az egyesületről megemlékezzem.

Ez láthatólag imponált nekik, habár a mi állapotukat illeti, az közelebb állott a berugottsághoz, mint a józan-sághoz.

— Aláz'szolgája, isten hozta az urat! — kiáltották barátságosan. A tagok egyike poharat nyomott a kezembe s megkínált, hogy használjam a hordót tetszésem szerint.

— Ha szabad kérdezni, mivel foglalkoznak most, tisztelt urak?

— Ez, kérem, az alakuló gyűlés.

— Rendkívül örülök, hogy az egyesület alakuló gyűlésén jelen lehetek. Ha nem lennék tolakodó, szeretnék egyetmást megtudni az egyesületről.

Mind a kis köpczös emberre néztek, a ki fejét megvakarva s illő torokköszörülés után imígyen szónokolt:

— Mindenek előtt úgy magamra, mint az egyesületre nézvést főbenjáró szerencsés véletlennek nyilvánítom tisztelt uramnak becses megjelenését közöttünk. Minek okáért arra irányítom beszédem fonalát, azaz hogy veled, miképen e megtiszteltetésért én, Csizy István csizmadia mester, mint az Érczhang címzetű mértékletességi dalegyesület elnöke a tisztelt úrnak köszönetünk kinyomatát általadjam és egyszer mind, vagyis egyúttal tanácsát is kikérem arra nézvést, hogy hogy és miképen intézzük az egyesület jövő környülállásait?

Erre a nagyszabásu üdvözlő beszédre már nekem is hasonlóképen kellett válaszolnom.

— Igen megtisztelve érzem magamat e meg nem érdemelt kitüntetés miatt, melyben engem az érdemes igen tisztelt elnök úr az Érczhang mértékletességi dalegyesület nevében részesített, sőt még arra is felszólított, hogy tanácsot adjak az egyesület ügyeit illetőleg. Noha nem hiszem, hogy az olyan egyesület, melynek ilyen érdemes és bölcs belátású férfiú az elnöke, tanácsra szorulna, mégis rajta leszek, hogy szerény tehetségemhez képest elősegítem az egyesület érdekeit.

Rengeteg éljenzéssel fogadták a tagok szavaimat. Az elnök egészen elérzékenyült (a mit különben nem beszédemnek tulajdonítottam) és megrázta kezemet. Sűrű koczintások után ismét ő vette fel a szót; azonban ezúttal kevesebb ékesszólással.

— Hát hogy tisztelt vendégünknek mindent elmondjak, iparkodni fogok kellőképen, azaz hogy inkább röviden előadni a környülállásokat. Már régen birizgált engem a dolog, hogy a szomszédvárosnak dalárdája van, és hát

ez a dalárda egyre másra nótifikál és mulat, azaz kornyikál és iszik, meg aztán a városnak díszére válik, meg aztán hogy nekünk se illik hátramaradnunk, hiszen már a helybéli ujság a «Lipityváralya és vidéke» is kijelentette, hogy kellene már tenai valamit a dologban. Ennek okáért elhatároztam, hogy majd összehozok én egy dalló egyesületet, a melyik lesz olyan, mint a szomszédé. Meg aztán, kérem ássan, mint tetszik tudni, az éneklés arra jó, hogy lehessen utána inni...

E kiváló axióma után egy kis pihenőt tartott.

— Mi túrés-tagadás benne, a mi asszonyaink kemény természetűek és nem szívelik a kocsizást; de ha mi dalárdát alakítunk és «ünnepélyesen» iszunk, az ellen nem szólhatnak semmit. No hát ezért fundáltam ki a dolgot legfőképen és egyelőre tizenketten állottunk össze mesteremberek, nevezetesen jó magam, meg Bocskor, Kerekes, Benedek és Lipityi uraimék, a kiknek velem egy a mesteriségük, Kaparó, Vakaró és Gibicz uraimék, a kik foglalkozásukra nézvést borbélyok volnának, érdemes Krapp Demeter rézöntő és végtére Liptók, Heveder és Czinege uraimék, a kik, megkövetem, szabók mind a hárman.

— Micsoda megkövetem!? — rikkantott egy czérnahu ember.

— Csak úgy kiszaladt a számon, — igazította helyre a szót Csizy uram. — Hát ennek okáért gyűltünk össze ezen a csendes helyen, hogy békével tanácskozhassunk. A tanácskozásban odáig jutottunk, hogy nevet adtunk az egyesületnek: «Érczhang mértékletességi dalegyesület». Igen jól hangzik. Mértékletességinek pedig azért nevezük, hogy ha majd inni találunk, ne foghassák ránk, hogy a kelletinél többet iszunk. Elnöknek pedig megválasztottak engem. Eddig csak megvónánk; de az itt a bökkenő, hogy ha már egyszer dalárok vagyunk, mondok, énekelni is csak kell!

— Az már igaz.

— Tehát igen kérném tisztelt uramat, hogy legyen szives némi felvilágosítással szolgálni ebben a dologban.

— Igen szivesen. Hát hogy kipróbáljuk a hangokat, kérem a tisztelt urakat, énekeljenek valamit együtt, valami nótát pl. a «Cserebogarat».

— Jól van... megpróbáljuk!

Nagy torokköszörülés után rá kezdtek és fújták nagy igyekezettel:

Cserebogár... sárga csehereboogár...

Rettenetes hamisan, borizú hangon énekeltek. Mikor elvégezték, az elnök kezeit dörzsölve felkiáltott:

— Egészen jól megy!

— Biz' az nem megy jól, non bene, ez csak afféle nótifikálás! — jegyezte meg az egyik Figaro.

— Ugyan hallgasson Vakaró uram, talán magának nem tetszik!?

— Pláne tetszik! Biz azt nolem-volem mindenkinek be kell ismerni, hogy ez nihil, punctum, semmit sem ér.

— Ugyan ne kotyogjon diákul! Egy-két szót tud,

aztán mindig avval henczeg. Az első deák oskolából ki-csapták, s most úgy tesz, mintha okos ember volna, — pattogott Csizy uram, a kit mód nélkül bosszantott a Rótyagos Vakaró kritizálása.

— Bocsánat, elnök úr, a másodikból csaptak ki, még pedig azért, mert lefőztem a professzorokat, scilicet többet tudtam, mint ők. Aztán kikérem magamnak a sértegetést!

— Higyje, a ki hiszi! Különben is ne veszekedjék velem, mert én elnök vagyok, érti?!

— Maga se kiabáljon, Csizy uram! — kiáltottak bele Kaparó és Gibicz, kollégájuk védelmére kelve.

— Kérem, uraim, sziveskedjék csillapulni. Vakaró úr hadd mondja el a véleményét, — szóltam közbe.

— Mondja hát, no! — dörmögte Csizy uram.

— Hát csak azt akartam mondani, hogy rogo, nem így kell énekelni, hanem hát minden dalárdánál moro consvete úgy áll a dolog, a mint tudhatják, hogy nem egyet énekelnek mindnyájan azaz hogy egyet ugyan, de nem egy hangon, értik?

— Érti az ördög ezt a számárságot! — esattant fel Csizy uram, — fogja már be a száját!

— Mit!? Hogy mer velem gorombáskodni?!

— Úgy van, ne gorombáskodjék! — rikoltotta Kaparó és Gibicz.

— Ejnye, lánzos lobogós! Ki mer itt ordítani, ha én azt mondom, hogy csitt!? Adta koszvakarói!

— Micsoda!?... Hitvány csiszlik!..

Erre mondanom se kell talán, hogy a négy érdeemes csizmadia mester, Boeskor, Kerekes, Benedek és Lipityi uraimék olyan sort vertek a borbélyok testületén, hogy azok bizonyára megemlegették. Mikor jó messzire elfutottak, onnan kiabáltak vissza s mondtak számos, épen nem megtisztelő czímet az egyesületre és annak érdeemes elnökére.

— De már most mi lesz a dalárdából? Úgy is kevesen voltunk, s maguk elverték a negyedrészt, — jegyezte meg az előbb említett czérnahang tulajdonosa.

— Ne törődjék maga semmivel, Czinege uram! Jól van úgy, a hogy van, — mondta boszúsan Csizy uram.

— De bizony nem jól van! Meg kellett volna hallgatni Vakarót; de Csizy uram rossz természete elrontotta a dolgot.

— Már meg a természetemmel hozakodik elő! Mit veszekszik maga? Örüljön, hogy benn van a dalárdában!

— Örüljek? Bizony nem örülök! Nem magamtul jöttem, hanem hívtak... El is megyek, kornyikáljanak maguknak!

— Csak menjen isten hírével! — kiabálta utána Csizy uram. — Így jár az ember, ha korpa közé keveredik... Bevettem a szabót s nem hogy megköszönne, hanem még neki áll feljebb. Hiába ilyen nép ez!

— Reméljük, hogy nem bennünket értett? — kérdezte indignálódva Liptók és Heveder.

De Csizy uram figyelembe se vette őket, hanem tovább patvarkodott.

— Komisz nép! Hiába, a szabó csak szabó!

— Hallja, ne ócsárolja a más tisztességes mesterségét! Különben is a vargánál többet ér a szabó ezerszerte. Csizma nélkül eljárhatunk; de ruha nélkül nem!

— Hüh, imilyen-amolyan! — kiabáltak a csizmadia-mesterség érdeemes képviselői. — Még azt merik mondani, hogy ők többet érnek, mint mi! Fogja és lódtisa el innét őket, Lipityi uram! Egy ember elbánik két szabóval!

Azonban Heveder és Czinege vitézül megvédték magukat, Lipityi uramat egy párszor hátba és fejbe méltatván, kerekét oldottak.

Csizy uram ekkor elnöki tekintélyéből kikökenve imigyen szólott.

— De most már igazán fuceses minden! Ki fizeti most már ki a bort?

E nagyhatású kérdésre általános lón a megrökönyödés. A vargák iparkodtak elszelelni.

— Nem mi hozattuk.

— De maguk itták meg!

— Az az elnök dolga, Csizy uram felelős, azért választottuk meg elnöknek.

— Hej, a ponziussát! Megálljanak!...

Azok bizony nem álltak meg.

Egyéb ember hiányában a rézöntőnek ment neki, a ki legjobban el volt ázva.

— Hallja, Krapp ur, maga ivott legtöbbet, most már fizessen is, hé!

— Mit?... Nix! Semmi fizessen... Was? Nekem mondták, itt a bor, lehet inni... Na hát, én ittam, freilich, de nem fizetek.

Az affér többi részletét már nem vártam be, hanem szépen elsompolyogtam.

Messziről láttam a heves gesztusokból, hogy az eszme-csere ugyancsak erősen folyik, és alaposan kapacitálják egymást...

Másnap a «Lipityvávalja és vidéke» a következő ciceró betűs újdonságot közölte:

«A helybeli «Érczhang» dalegyesület tegnap tartotta alakuló gyűlését, azonban az elnök és a tagok közt felmerült nézetkülömbőség miatt a gyűlés feloszlott.

Örömmel üdvözljük a sokat ígérő kezdeményezést, mely, ha nem vezetett is konkrét eredményre, mégis nagy reményekre jogosít.»

Hogy ez a tudósítás tőlem származott-e, vagy nem, az mellékes.

A tagok a súlyos becsületbeli s nem kevésbé súlyos testi sértések miatt nem fordultak a bírósághoz, féltek, hogy ország világ nevetni fog rajtuk.

Hogy ki fizette ki a bort, azt máig se tudom; az azonban bizonyos, hogy a helyi organum vérmes reményeinek daczára eddig még nem létesült Lipityvávalján dalegyesület.

Szinnyei Ferencz.

Egyformák.

— Mégis borzasztó, — szól ingerülten a közgyűlésen egyik tag, — hogy itt mindig a Bernát úr indítványai töltik be a napirendet.

— Az még semmi, — válaszol az érdekelt, — de hogy uraságotól senki fia soha szóhoz nem juthat, az már kiállhatatlan!

Biztosító irodában.

Paraszt. Instálom a ténsurat, biztosítani akarnám a buzámat.

Ügynök. Mindjárt beirjuk.

Paraszt. Hát osztán mit fizessek tiz holdért? De azt kikötöm, hogy se a jég el ne verje, se a zsuzsok meg ne egye, sem pedig 9 forintnál olcsóbb ne legyen egy mázsa!

Veszedelmes baj.

Orvos. No, igazán olyan aggasztó baja van, hogy éjnek idején fárasztja az embert?

Éhenbőgh. Már négy napja nem tudok aludni, s ha holnapig nem segít valaki rajtam, bele ugrom a Dunába.

Orvos. De hát miért nem tud aludni?

Éhenbőgh. Holnap május elseje, s nem tudom kifizetni a házbért.

Tromf.

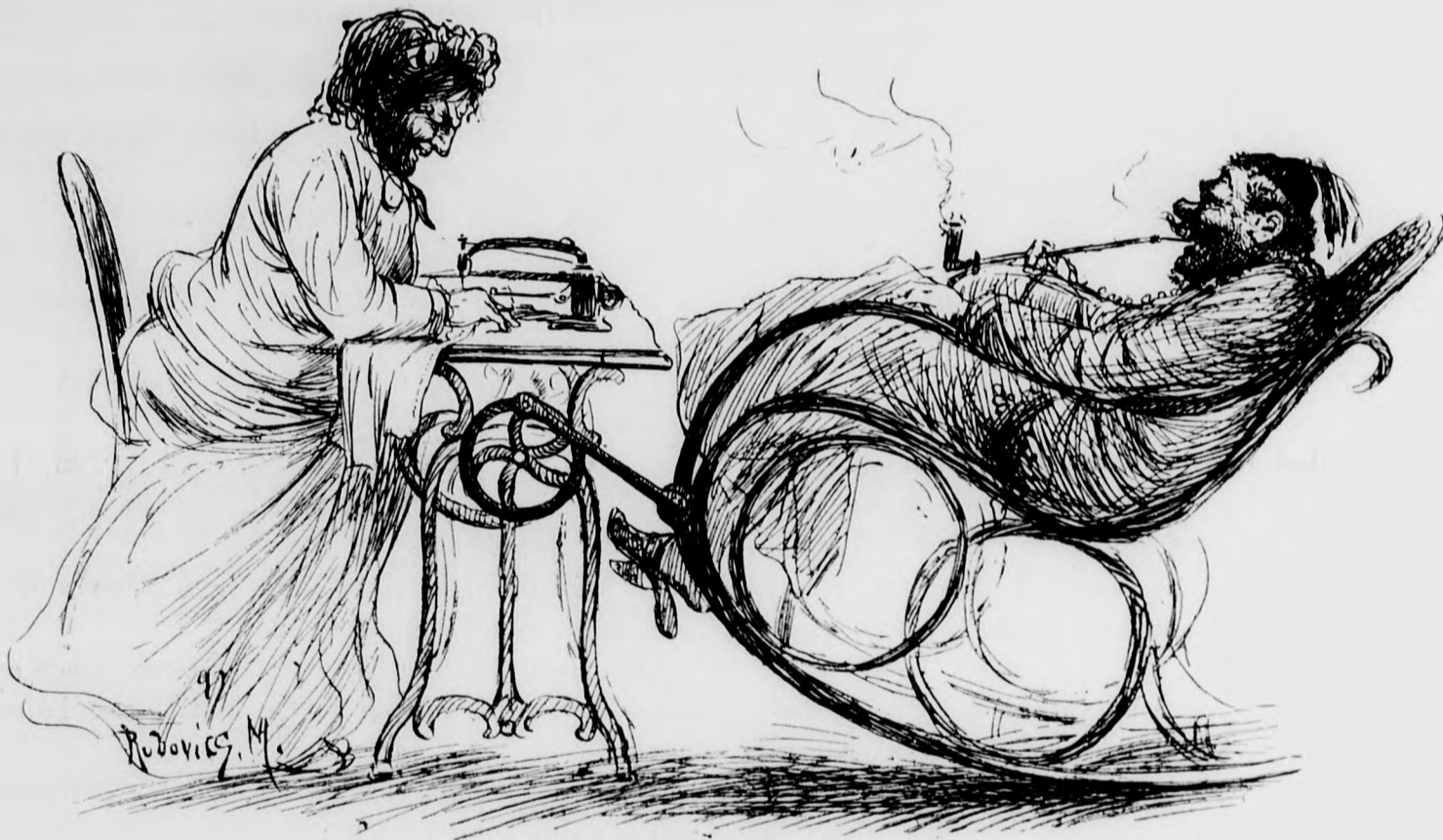
Két gigerli enyeleg.

— Te, hiszen téged néztelek az állatkertben, a majmognál!

— Persze hogy néztél, mikor mogyorót dobáltam neked a ketreczbe.

A legujabb találmány.

(Urambátyám szabadalma.)

Hintaszék mint varrógéphajtó.

Találó.

Nemes és nemzeti Kenderessi József uram három dolgról vala nevezetes a megyében: 1. hogy négy sessio földje a legaczelosabb buzát termette, 2. hogy az orra és tajtékpipája egyformán szivódott ki az éltet-adó nedvektől, s 3. hogy a legnagyobb evő volt.

Történt egy ízben, hogy a megyegyűlésen szörnyen rá förmedtek valami dézsmaváltási ügyben, úgy, hogy Kenderessi uram a hirnevéen ejtett csorbát egy nagy bankettel akarta kiköszörülni. Hat tényérváltásos ebédet rendelt s meginvitálta rá a megye urait.

Hanem múlt az idő, és nem jelentkezett senki.

Mikor a nap delelőjéről már nagyon nyugatra hajlott, és senki emberfia nem mutatkozott, neki állt Kenderessi uram és bekebelezte az egész bankettet egyedül, úgy a

mint megrendelte: ételestül, borostul. Aztán haza ment és lefeküdt.

Sötösi Gábor megyei jegyző pedig estefelé arra sétálván irtózatosszusogást hallott. Beljebb került s benyitott Kenderessi Józsefhez.

— Mit csinál, Józsi bátyám, — kérdi Sötösi, megszánva az öreget, a mint végig nyúlt ágyán, s csak úgy ömlött arczáról a verejték.

— Várom a gutát, öcsém, — felelt Kenderessi, olyan nyögéssel, hogy fiók-menydörgésnek is beillett volna.

Borvizsgálaton.

Szemlész (a regálebérlőhöz). Ennek a bornak ize van! . . . (Miután a markába nyomott egy bankjegyet a bérlő) de jó ize!

A meghosszabbított veranda.

Elhatározta a földesúr, hogy verandát készített, hogy szebb külseje legyen a házának. Néhány nap múlva ily kérdést intéz bérese a szobalányhoz:

— No Juczi, hát mikor kezdik már csinálni azt a reverendát?

A kis okoskodó.

Tinike. Ugy-e bár, kisasszony, ebben a házban van a szerelem iskolája?

Nevelőnő. Ugyan, ugyan, Tini, hogy beszélhet ilyen zöldeket! Ebben a házban a vakok intézete van.

Tinike. De hiszen én többször hallottam és olvastam, hogy a szerelem vak, akkor tehát a szerelem iskolája csak is a vakok intézete lehet.

A magok szempontjából.

Bőrökkel megrakott kocsikkal jött fel Budapestre egy közel fekvő faluból két zsidó a vásárra. Az arra kijelölt téren felállították kocsijukat, ők meg elmentek, egy kicsit szétnézni a városban. Egyszerre csak az egyiknek eszébe jut, hogy ha már Pesten vannak, elmennek a színházba is, hogy otthon a bámuló atyafiaknak elmondhassák azt a sok szép dolgot, a mit ott látni lehet. Tervét közölte társával, s fél óra múlva mindketten a népszinbázban ültek kényelmes helyükön.

Már jó közepén tartottak a darabnak, s a jámbor falusiak alig tudtak betelni a látott gyönyörűségekkel, midőn egyszerre oly jelenet következik, a melyben egy hirtelen keletkező vihar foly le. Sűrű, egymást követő villámlások, menydörgések hallatszanak s hallják, hogy a zápor ugyan csak bőven omlik a felhőkből.

— Hollod, hollod, hodj esik künn oz esű? — szól az egyik ijedt hangon.

— Hollom, — felel ez vissza szorongva.

— Odj-e muntam, mielőtt elmentönk, hodj tokorjuk le o büröket; mast keresztül fagnak mogokat ázni és holnap majd olejan rossz állapotban lesznek, hojd hós prozenttel olesubban kell eladni üket.

— Ájvé! — kiált fel erre a másik, — jerönk okkor hozo, s mentsük meg legoláp o teljes elázástul o büröket.

S azzal felkereké lének s ott hagyták nagy zajjal a színházat.

Csak egy titkot tudnak a nők megőrizni: éveik számát.

*

Baj, ha az ember nem tud mit csinálni a pénzével; nagyobb baj, szegénységben meghalni; de legnagyobb baj: szegénységben élni.

Kellemetlen tévedés.

Kisné. Hát a maga leánya haza érkezett, szomszéd-asszony?

Nagyné. Nem bizony, még mindig vidéken van a nagyanyjánál.

Kisné. Dejszen az imént úgy tetszett, mintha odafönn énekelni hallottam volna?

Nagyné. Az Janika volt. Szegénynek szörnyen fáj a foga.

Kétértelmű.

Egyetemi hallgató (magában, «boldogasszony» napi vakációkor.) Egy asszony hány fiatal embert tesz boldoggá!

Habos pinczer.

A kávéház tömve van vendégekkel, a kik mind sürgető hangon követelnek a pinczérektől ezt vagy azt.

Egyszer megszólítanak egy nagy rakás csészével tova rohanni akaró pinczért:

— Hívja, kérem, ide a fizető pinczért!

— Igenis szolgálatára, azonnal, — hadarja a pinczer a megszokott szavakat, oda sem hallgatva, hogy mit kérnek tőle. — *Habbal* tetszik parancsolni, vagy a nélkül?

Gyász.

Szives ur három hónapra felesége halála után nőül vette meghalt feleségének a hugát. Nehány nap mulva egy ismerősével találkozik az utcán.

— Hát ön kit gyászol? — kérdi tőle.

— A szegény megboldogult sógornőmet, — volt a válasz.

Megfelelt.

Egy kisvárosi úr valami falusi vendéglőben salátát kér, s nagy megbotránkozásal hallja, hogy salátával nem szolgálhat a vendéglős.

— Hát kigyelmetek annyira hátra vannak a világtól, hogy még salátát sem esznek? — fakad ki a vendég.

— Mi már, uram, a gazt csak a libáknak hagyjuk.

Megfelelt.

— Egy orvosnak nem kell tudni párbajozni!

— Dehogyan nem! Hátha egy páciensével rosszul bánik, s az arczul üti, mit csinál akkor? Kénytelen párbajra hívni.

— Szó sincs róla. Kijelenti, hogy a páciens idegbajban szenved, s eret vág rajta. Ezzel az ügy el van intézve.

Kétértelmű.

Urnő. Te Juczi, mikor esküsztek már meg?

Szobalány. Csókolom a kezét, azt mondta a Pista, majd ha a gólya megérkezik.

Természetrizsi órán.

Tanár. Melyik a legismertebb fóra?

Diák. Az atyám daxlija.

Tűzhely az én...

Tűzhely az én szívem tája,
Szerelmem az apró fája.
Gyujtsd meg, kis lány, szerelmeddel,
Hogy a szívem hadd égjen el!

Ha a szívem már elégett,
A hamuját tedd el, kérelek...
S ha majd szived másért lángol:
Tégy reá a hamujából.

Vengyei.

Párbaj.

A. Barátom, tegnap egy párbajom volt.

B. Hogy-hogy?

A. No, igen, felmondták a lakást, és megérkezett az anyósom.

B. Borzasztó!

Ravasz szolgál.

Szobaczié. De hát miért pakolja a gróf ur szivarjait a cipőbe?

Inas. Hja, azt maga nem érti! Ha a gróf ur meglátja a kipakolásnál, összeszamaraz és azt mondja: «No most elszihatod magad!»

A kin nem fog.

Ravaszdy törvényszéki bíró arra fordítja minden törekvését, hogy a perlekedő felek kiegyezzenek. Télen, ha a felek vonakodnak, félórai gondolkodási időt enged nekik s az erősen befűtött vaskályha mellett levő dívánra ülteti őket, azalatt pedig más pert vesz elő. János, a hivatalszolga, ilyenkor szó nélkül kimegy és keményen bedurrant a kályhába, a mi ritkán marad eredménytelen, mert még nem akadt ember, a ki egy félóránál tovább kiállotta volna azt a pokoli hőséget, s a legkonokabb felek is, csak-hogy szabaduljanak, mindenbe beleegyeztek, a mit a bíró ajánlott nekik.

Egy nap a bíró újra ehhez a módszerhez folyamodott s egy makaes alperest a kályha mellé ültetett. János annyira buzgólkodott, hogy a kályha áttüzesedett. Egy félóra múlva a biztos diadal tudatában mosolyogva fordul a bíró a felpereshez:

— No, meggondolta-e magát, hajlandó a kiegyezésre?

— Szó sincs róla! — válaszolt a felperes, — én nem ijedek meg egy kis tüztől, mert én vasuti fűtő vagyok, kérem alásson.

Kölesönös hála.

Nő. Te nagy hálaival tartozol nekem, János! Ha nőül nem mentem volna hozzád, előbb-utóbb sirba vitt volna a korhelykedés.
Férj. Én meg téged a vén leányok szomorú sorsától mentettelek meg.

Labdázás.

Mondtam, kis lány, ugy-e mondtam
Elégszer
Jobban vigyázz, mert a sziv nem
Játékszer.
De hiába! Mint a réten
Labdádat,
Egyik kézből másik kézbe
Dobáltad.

Most meg épen nekem dobtad,
Csintalan!
De fogadom, a játéknak
Vége van.
M megbüntetlek, mint a vásott
Gyereket,
S úgy elzárom, soha vissza
Nem nyered!

Uhu.

Melyik volt inkább meglepetve?

A sétatéren egy öreg úr, miután a többi pad el volt foglalva, egy félrébb eső padra telepedett, a hol csak egy nő ült magában, a kihez így szólott:

— No, kedves nagysád, innen figyeljük meg nyugodtan, hogy a sétálók közül melyik lesz leginkább meglepetve a véletlen találkozáson?

— Mindenesetre én, — feleli a hölgyecske, — mert én ön helyett ide egy fiatal embert vártam.

Rémes eset.

— Nem láttad Jónás barátunkat?
 — Egy félóra óta sincs, hogy láttam. Egész teste merev mozdulatlan, kés volt a nyakán, az ajka meg habbal borítva...
 — Szörnyűség!... Hol láttad?

— Hát a — borbélynál.

A furfangos dohánycsempész.

Beállit egy ismert dohánycsempész paraszthoz két fináncz s dohányt keresnek nála.

— Adjon isten, adjon isten! kedves uraimék, de régen voltak nálam az urak, bizony-bizony meghalhatna az alatt az ember! Tessenek belől kerülni!

— Nem az a beszéd, öreg, hanem van-e most dohány?

— Bizony-bizony, kedves uraimék, most nem szolgálhatok.

— Hát az anyjok hol van?

— Bizony kérem, azzal sem szolgálhatok, mert még tegnap elment egy kis dohányért.

— Hát aztán mikor jön haza?

— Bizony kérem, azzal sem szolgálhatok, mert tetszik tudni, olyan sorja van ennek a dohánynak, hogy elmegy az anyjok Pályiba, hoz egy hát dohányt, azt eladja hol Derecskén, hol Tépén, aztán visszamegy, hoz egy másik háttal, azt megint eladja, megint visszamegy. Hogy mikor kerül haza, azt magam se tudom.

A két finánczot majd megütötte a guta ezek hallatára; de mivel éppen egy levél dohányt se találtak, szégyen szemre kénytelenek voltak eltávozni.

— Isten áldja meg az urakat! — kiáltott utánok a furfangos paraszt, — legyen szerencsém máskor is!

Megfejelt közmondások.

A mit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.
 (Kivéve a meghalást.)

A ki hat mesterséget tud, éhen hal meg.
 (Ugy kell neki, miért nem tanult hetet, ha már olyan bolond volt, hogy hatot tanult.)

Legtovább érünk az igazsággal.
 (Kivéve a hamisságot, melylyel mindig egy pár lépéssel tovább lehet érni.)

Vakok közt sanda a király.
 (A míg annak a szemét is ki nem veszik az alattvalói, hogy magokkal egyenlővé tegyék.)

A ki sokat markol keveset szorít.
 (De a ki keveset markol, még kevesebbet szorít.)

A hol nincs, ott ne keress.
 (De hát hogy tudja az ember, hogy hol nincs?)

Lélekjelenlét.

Egy vidéki színházban «Hamlet» került színre. A címszerep személyesítője, nem igen tudta a szerepét. Belekezd a nagy monologba; de mindjárt az első szavak után: «Lenni vagy nem lenni» megakad. Oly állásba helyezkedik, mintha mélyen gondolkodnék, a míg megértette a sugót. Aztán ily szavakkal kezd újra bele:

— Igaz, mit is mondtam előbb? Ahá! «Lenni vagy nem lenni, ez most itt a kérdés» — s ezzel folytatta, míg újra el nem akadt.

Irnok. A felöltőd már igazán nagyon kopott. Miért nem csináltatsz újat?

Dijnok. Hogyan csináltassak, mikor se pénzem, se hi-telem?

Irnok. Akkor legalább fordítsd ki!

Dijnok. Hát azt hiszed talán, hogy egy kabátnak három oldala van?

Igaza van.

— Én ismerek egy püspököt, a ki, daczára annak, hogy püspök, soha nem jár frakk nélkül.

— Hihetetlen! És ki az?

— Fraknoi. Az a nevében hordja a frakkot.

Nevető fejfák.

Hogyha ez a fejfa
Akad a szemedbe
Szegény lányom baja
Jusson az eszedbe
Mert ha majd téged is
A heptika gyötör
Rajtad se segít más
Csak a hideg gödör.

Nyugszik ezzen földben
Szógálom a Zsuska
Hat pakli masinát
Ivott a rosz fruska

Az érdem jutalma.

A. Lábás elvesztette a csatában a karját; de nem értem, mi néven kap Kardos nyugdíjat?

B. Kardos a csatában elvesztette a — fejt.

Egy társaságban különféle vallásu és nemzetiségű egyének — különben jó barátok — gyűlvén össze, a vallás és nemzetiség előnyéről vitatkoztak, mindenik a maga vallását vagy nemzetiségét tartván legjobbnak és legszebbnek. A hosszas vitatkozás után egy ott lévő kertésztől kérdik:

— Hát önnek mi a nézete ebben a tárgyban?

— E perczen, uraim, — feleli a kertész, — nem nyilatkozhatom, de holnap megmondom véleményemet.

Másnap megjelent a társaságban a kertész, egy különféle virágokból összeválogatott pompás virágbokrétát hozva kezében. Megbámulták társai, egyik a rózsát, másik az ibolyát, a harmadik a szerény rezedát, a negyedik a gyöngvirágot sat. tartotta legszebbnek vagy legillatosabbnak; de mindnyájan megegyeztek abban, hogy a legizletesebben van összeállítva. Végre felszólítják a kérdésre, hogy hát a tegnapi beszélgetés tárgyában mi a véleménye?

— Uraim, kezőkben van feleletem.

— Hogy-hogy? — kérdik egyhanguan.

— No, lássák uraim! Ezeket a különféle fajú és növésű virágokat mind egy anyaföld termette, fejlődésükben, virágzásukban egyik sem akadályozta a másikat, a természet által adott jó szagot a levegőben szabadon terjeszthetik külön-külön is, és így magukban is szépek és gyönyörködtetőek, szerintem ez áll a vallás és nemzetiségre is, mert így összekötve együtt és egy csomóban látni őket, békességben élni, ugy-e, hogy mégis a legszebb?

Szórakozottan.

— Mit szólsz a szakálamhoz? Ugy-e hogy jól áll nekem ez a fekete körszakál?

— Én csak azt mondok, hogy vétesd le! Csak érdemekben megőszült embernek való az.

Adus. Nagy tévedésben tetszik leledzeni, mert velünk együtt bizony sokan ismerik már az ön adomáját olyanok is, a kik hírét se hallottuk annak a bizonyos O. községnek. Kár volt, hogy a másik kettőt is hozzá nem csatolta, hátha azok valóban újdonságok. — *Felső-Visó, K.* Az adomákból válogatunk, az egyik vers is kellő fésülés után talán közölhető lesz. A többi nem lapunkba való. — *Budapest, E. P.* Az egyiket besoroztuk. — *Budapest, G.* Legközelebb képesítést nyer. — *Eger, H. L.* Mind jó s új is az utolsón kívül, melyet mi már régen hallottunk s közöltünk is. — *Pajkos.* A hosszabbik hosszabb életre számíthat a rövidebbiknél, mely nagyon is apja fia. — *Nagy-Károly, V.* Nagy részök most is megállja helyét; csak a szomszédokkal való kötődésnek mi ne igyuk meg a levét! — *Ujvidék, O.* A haladás szemmel látható; hátha még fekete tintát szerezne hozzá! — *Kontár.* Egy része már a jövő számban kap helyet. — *Budapest, V.* Egyiket a közlendők közé tettük, a többi ötlet-gyöngességben szenved. — *Kisujszállás, F. F.* Kevés híján mind bekerül. — *Budapest, A. O.* Az adomákból válogatunk, a többi nem nekünk való.

VÉRRINGE GYŰJTE ÉRDJEKES MŰVEIK ÁINAK

egyedül jogositott és gazdagon illusztrált magyar kiadása.

Branicanné asszonyysága.	Regény. Francziából ford. Huszár Imre. 82 képpel. Füzve 3 frt. Vászonnkötésben 3 frt 50 kr.
Caesabel Caesar.	Regény. Francziából ford. Huszár Imre. 84 képpel. Ara füzve 2 frt 50 kr. Vászonnba kötve 3 frt.
Névtelen család.	Fordította Huszár Imre. 80 képpel. Füzve 2 frt 50 kr. Vászonnkötésben 3 frt.
Világfelfordulás.	Regény. Fordította Huszár Imre. 34 képpel. Füzve 1 frt. Vászonnkötésben 1 frt 40 kr.
Két évi vakáció.	Regény. Fordította Huszár Imre. 90 képpel. Füzve 3 frt. Vászonnkötésben 3 frt 50 kr.
Haza, Franciaországba! Gil Brattar.	Fordította Huszár Imre. 38 képpel. Füzve 1 frt 60 kr. Vászonnkötésben 2 frt.
Egy sorsjegy 9672-dik szám.	Fordította Huszár Imre. 38 képpel. Füzve 1 frt. Vászonnkötésben 1 frt 60 kr.
Éjszak a dél ellen.	Fordította Huszár Imre. 85 képpel. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.
A hódító Robur.	Regény. Fordította Huszár Imre. 44 képpel. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.
Sándor Mátyás.	Regény. Fordította Huszár Imre. Benett L. 112 eredeti rajzával. Két kötet. Füzve 4 frt. Vászonnkötésben 4 frt 50 kr.
A lángban álló szigettenger.	Francziából fordította Huszár Imre. 47 képpel. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.
Dél csillaga.	A gyémántok hazája. Francziából fordította György Aladár. 50 képpel. Füzve 1 frt 60 kr. Vászonnkötésben 2 frt.
Kéraban a vasfejű.	Regény. Fordították György Aladár és Illésy Piroška 40 képpel. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.
A Robinsonok iskolája.	Fordította Visi Imre. 46 képpel. Füzve 1 frt 60 kr. Vászonnkötésben 2 frt.
A Jangada.	Nyolcszáz mérföld az Amazonon. Regény. 51 képpel. Francziából fordította Visi Imre. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.

A föld felfedezése. Fordította **Broszik Károly.** I. kötet: A hiresebb utazók története a legrégebb időkől a XVIII. századig. Füzve 2 frt.

II. kötet: A XVIII. század hires hajósai. Füzve 2 frt.

Ara a két kötetnek vászonkötésben 4 frt 80 kr.

Utazás a holdba és a hold körül. Másod. kiadás. 13 képpel. Füzve 1 frt 20 kr. Vászonnkötésben 1 frt 60 kr.

Öt hét léghajón. Utazás Afrikában. 18 képpel. II. kiadás. Füzve 1 frt 20 kr. Vászonnkötésben 1 frt 60 kr.

Három orosz és három angol kalandjai. 8 képpel. II. kiad. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.

Utazás a föld körül nyolcvan nap alatt. 8 képpel. II. kiadás. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.

Utazás a tenger alatt. 127 képpel. Második kiadás. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.

Grant kapitány gyermekei. Fordította **Vértesi Arnold.** Két kötet. 22 képpel. Füzve 4 frt. Vászonnkötésben 4 frt 50 kr.

Strogoff Mihály utazása Moszkvától Irkutskig. Ford. **Szász Károly.** 54 képpel. II. kiadás. Füzve 1 frt 60 kr. Vászonnkötésben 2 frt.

A rejtélyes sziget. Három részben. Átdolgozta **Szász Károly.** 58 képpel. Második kiadás. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.

Servadac Hector kalandos utazása a naprendszeren át. Átdolgozta **Szász Károly.** 50 képpel. Füzve 2 frt. Vászonnkötésben 2 frt 40 kr.

A Béguin ötszáz milliója. A „Bounty” lázadó. Francziából átdolgozta **Szász Károly.** 31 képpel. Második kiadás. Füzve 1 frt 20 kr. Vászonnkötésben 1 frt 60 kr.

A tizenöt éves kapitány. Regény. Francziából **Szász Károly.** 59 képpel. Füzve 1 frt 80 kr. Vászonnkötésben 2 frt 20 kr.

Összesen mintegy 800,000 példányban
jelennek meg a folyó évi július hó végén a „Rózsa“-féle (ezelőtt **Bucsánszky**)

1894. évi naptárak.

A „Rózsa“-féle 27 naptár a legrégebb és legelterjedtebb Magyarországon, s az ország mindenik nemzetiségének nyelvén megjelenvén: **az üzleti hirdetésekre nézve egyetlen nyomtatvány sem nyújt oly biztos sikert, mint a „Rózsa“-féle 27 naptár.**

A „Rózsa“-féle naptárak czimei:

1. <i>Nemzeti kalendárium.</i>	15. <i>Új naptár.</i>
2. <i>Családi naptár.</i>	16. <i>Kossuth naptár.</i>
3. <i>Nagy képes naptár.</i>	17. <i>Kossuth Kalender.</i>
4. <i>Petőfi naptár.</i>	18. <i>Mátyás király naptára.</i>
5. <i>Honvéd naptár.</i>	19. <i>Magyar szabadsághősök képes naptára.</i>
6. <i>Grosser Bilder Kalender.</i>	20. <i>Pester Schreib- u. Hauskalender.</i>
7. <i>Illustrirter Familien-Kalender.</i>	21. <i>Török-magyar képes naptár.</i>
8. <i>Népgazdasági naptár.</i>	22. <i>Tündér naptár.</i>
9. <i>Peleskei nótárius naptára.</i>	23. <i>Jász-Kún képes naptár.</i>
10. <i>Ellenzéki naptár.</i>	24. <i>Kossuthowsky Kalender.</i>
11. <i>Kis képes naptár.</i>	25. <i>Mály Obrázkowy Kalender.</i>
12. <i>Kleiner Bilder Kalender.</i>	26. <i>Krestansky Obrázkowy Kalender.</i>
13. <i>Keresztény képes naptár.</i>	27. <i>Katolicki Kalender.</i>
14. <i>Christlicher Bilder Kalender.</i>	

A hirdetési árak jutányosak. Nagyobb megrendeléseknél megfelelő kedvezmény adatik.

Hirdetési megrendelések:

Schwarz Gyula hirdetés-felvételi irodájába

(Budapest, IV., Váci-utca 10. szám) intézendők.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvtárban kapható:

MAGYAR-HORVÁT ÉS HORVÁT-MAGYAR SZÓTÁR.

Közhasználatra összeállította
SPICER MÓR.

I. RÉSZ: MAGYAR-HORVÁT.
II. " : HORVÁT-MAGYAR.

Ára füzve 2 frt.

A két rész egy félbörkötésben 5 frt.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvtárban kapható:

KÉT SZERELEM

Szomorújáték három felvonásban

Irtta

CSIKY GERGELY

A magyar tud. akadémia a gróf Teleki-alapítványból száz arannyal jutalmazta

Kiadja a Kisfaludy-Társaság

Ára füzve 80 kr. Vászomban kötve 1 frt 20 kr.

GUMMI

és halhólyagok, francia gyártmány (ártalmatlanságért jóállás), orvosi tekintélyek és szaklapok által megbeszélve és különösen ajánlva. Tuzatonként 60 kr., 1, 2, 3, 4 és 5 frt. *Capotes Americains* teszta 2 frt. *Sajeti Sponges* női óvszerek, Prof. Lister módszere, teszta 1, 2, 3 és 4 frt. **Ujdonságok.** *Pelyporus avantage* 1 frt 50 kr. Ujonnán javított női óvszer 1886. márc. 22. óta forgalomban, nagy előnyökkel bír nagy kedveltség miatt. Valódián csak

Feitel Lipótnál

kapható, Wien I., Kärnthnerstrasse Nr. 63/Z. cs. k. kereskedelmi törvényszékiileg bejegyzett cég és Páris, 13. Rues petites Ecuries, készpénz vagy utánvét mellett. Egyetlen párisi képviselő Ausztria-Magyarország részére. Egy teljes, használható 12 darabot tartalmazó minta-collectio 1 frt 80 kr.-ért. Magyar levelezés.

Hazánk legkedveltebb savanyuvize.

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvendő
a mohai

ÁGNES

forrás.

Legjobb asztali és üdítőital. Kitűnő szolgálatot tesz az emésztési zavaroknál.

A Kolera-megbetegedés ellen préservatív gyógyszernek bizonyult.

Pris töltésben mindenkor kapható **Édeskuty L.** os. és kir. és szerb kir. udvari szálitónál Budapest.

Ugyislatán minden gyógyszerárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

Szt.-MARGITSZIGETI GYÓGYFÜRDŐHELY.

A szt.-Margitszigeti 43-7° C. hévíz kitűnő eredménnyel használtatott mint fürdő vagy belsőleg, mint gyógyital és belélegzésre a következő kóralakok ellen: köszvény, csúz, zsábák, idült kútegek, külsértések után fellépett izzadmányok, görvény és bujakór, máj-, gyomor-, bélbántalmak, idült székrekedés, hólyaghurut, női bántalmak, garat-, gége-, tüdőhurut, hüdések, idegbántalmak. Meglepő sikerrel használtatott a **massage, villamos fürdő, hidegvíz- és Kneipp-féle gyógy mód.** 135 hold sétakert, tiszta, pormentes levegő és 300 vendégszoba, tarsalgási és tekező-terem, posta, telefon, távirda, gyógyszerár és elismert jó konyha. — Rendelő fürdőorvos: **Dr. Bauer Antal** főhercegi udvari orvos. — Naponta **katona- és cigányzene.** — Hajókozlekedés félóránként; menettérti jev: hétköznap 20 kr., vasár- és ünnepnap 40 kr., gyermekjegy 10 kr. **Fürdő-idény tartama: május 1-től október 1-ig.** — A Szt.-Margitszigeti gyógyvíz, ugyisintén a szénsavval ellátott Szt.-Margitszigeti üdítő savanyuvíz mindenkor frissen töltve kapható és mint legjobb és legolcsóbb asztali ital és egészség-ápoló víz kitűnő sikerrel használtatik: gége-, garat-, tüdő- és hólyaghurut, valamint köszvény, máj-, gyomor- és bélbántalmak ellen. — **Arszabály kívánatra bérmentve megküldetik.** Megrendeléseket lakásokra, ugyisintén gyógyvízre és üdítő savanyuvízre átvész

a szt.-Margitszigeti gyógyfürdő-felügyelőség Budapesten.

A Horgony-Pain-Expeller

Ezen rég jónak bizonyult bedörzsölés, csúz, köszvény, hátfájdalmak és meghülések ellen a világ minden részén el van terjedve és kitűnő hatása által

→ a legjobb ←

háziszer hírnevét elnyerte. A valódi Horgony - Pain - Expeller majnem minden gyógyszerárban kapható 40 kros, 70 kros és 1 frt 20 kros üvegekben és így a legolcsóbb

háziszer.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve!!

Sternberg Armin és Testvére

Ugyisintén harmonikáról szóló külön árjegyzék

Hangszer - Ipar - Telep

Saját készítményű mindennemű vonó-, verő-, fa- és rézfuvó-hangszerek s azok kellékei és hozzávalóinak nagyválasztéku raktára
Mindennemű hangszerek javítása pontosan eszközöltetik!

Budapest, Kerepesi út 36.